

amaz *szélesebb*. A nyertes szerzőnek az szerző a diadalt, hogy a pogácsák felét a bírálóknak ígérte, a vesztes fél csak egy *harmadrészt* ígért. Azt mondják hogy a költemény oly nagy hatása, hogy a ki elolvassa, belehal. Ez is érdem.

..... *Fővárosi és vidéki hírek*. Egy pesti orvos azon *embertelen* tetteért, hogy egy vízbe fült férfit *ismét életre hozott*, 20 ezüstpénz fizetésére büntettetett.

..... E napokban herczeg *Eszterháznál* nagszerű lakoma tartatott. Hogy fogalma legyen a közönségnek arról a *pasarlásról*, a mi e lakománál végbement, csak annyit jegyzünk fel, hogy a vendégek még a *kenyeret is meghamozták* s a héját elvetették. Hallatlan ez napjainkban! Az úri rend csak nem tud elszokni a fényüzésről!

..... Az idei orvosi közgyűlésen doctor *Kaszáló* nyerte el a *halálfej-rend* nagy keresztjét, miután adatokkal bebizonyította, hogy az idén az ő keze alatt halt el legtöbb ember.

..... Az *arany patkányhoz* címzett boltba igen olcsó és friss marinirozott *cserebogarak* érkeztek tonnákban. Igen jutányos tavaszi csemege erős gyomrúak számára!

..... Egy *ádáz farkas* a selmeczi erdők között összetalálkozván egy vándorló legénynyel, azt megette (tudnillik a vándorló legény ette meg a farkast).

..... *Külföldi hírek*. Angolországban szükségesnek találták a halálbüntetést a tíz shillingre menő lopásra is kiterjeszteni, miután még így is nagyon *lassan akar fogyni* a nép.

..... A *montenegroi vladika* kér alázatosan a nagyhatalmaktól az örök béke fentarthatása végett 2000 *péklegényt*; — de lisztet is hozzanak magukkal, a miből kenyeret süssenek: — más minden van hozzá (ugymint kések a felmetszéséhez és fogak a megevéshöz).

..... Az egész német birodalom területén minden *macrobioicai* könyv s egyéb az alattvalókat hosszú életre lázító irományok betiltattak.

..... A *Stüllimfrieden* fejedelemség fővárosában a fejadó kivetttén, fejenkint egy tallérjával, miután kiderült, hogy ugyanott sokkal több a fej, mint a tallér, a polgármesterség azt indítványozta, hogy a differenciát jó volna tán in natura kiegyenlíteni a fölösleges fejekkel.

..... A *monacoi nagyfejedelem* (mint tudjuk, e kis terület jelenleg 4 millió lakost számít, tehát azért nagyfejedelem), kegyelem útján 16 várfogolynak rabsági határidejét, saját kértükre, 4 esztendővel *meghosszabítani* kegyeskedett, mely jótékonytságot az illetők hála-könyvekkel fogadtak.

.... A Porosz- és Oroszország közt fenforgó *határvilongási per* a régi barbar hadviselési mód helyett békés prókatori segély mellett folyván, hetven év alatt most lépett abba a stadiumba, hogy a bizonyítványok meghitelesítettek s így remélhető, hogy a jövő században okvetlenül ítélet alá fog bocsátatni.

..... *Hicatalos határozatok*. X. város tanácsa részéről köztudomássá tétetik, hogy a helybeli *veréb-és*

varjúhus árulhatási jog a többet ígérőnek árverés útján bérbe fog adatni.

..... *Törvényeségi határozat*. Senkinek a más patkányát elfogni többé nem szabad, mert az a házi *baromfiak* közé számítatik s az illető háztulajdonos kizárólagos tulajdona.

..... Miután tudomásul vétetett, hogy sokan csak azért iparkodnak valami rosszat elkövetni, embert ölni, hogy ezért hosszú időre bezárassanak s a status által tartassák magukat; — ha valakire kívül, hogy hasonló intencióból gyilkolt, az a *tömlöczből menten kilöketik*.

..... *Divathírek*. A legújabb párisi divatlapok szerint az idén a hölgyruhák még egy araszszal *rövidebbek és szűkebbek*; úgy szólván: térden felül érnek. Mi még ezt is nagy fényezésnek tartjuk, s nem értjük, hogy miből telik annyi kelme minden hölgy számára? Könnyű volt egy század előtt a delnöknek crinolint viselni, mikor még csak tizedrésznyi hölgy volt a világon, de most!

..... *Humoristicus képek*. Jellemvonások a régi időkből. I. Furcsa emberek lehettek azok a mi ősapáink, a kik télen kemenczébe raktak fát és kőszentet, úgy *fűtöttek*. Jelenleg ez nálunk fölösleges, mert ha mi 18-an, 20-an együtt lakunk egy szobában (a minél kevesebb csak grófi házaknál található), a nélkül is olyan meleg van ott, hogy nem lehet kiállani. — II. Furcsa emberek voltak azok a mi ősapáink, a kik *macskákat* tartottak egyenesen abból a czélből, hogy azok a patkányait megegyék. Mennyivel előbbre haladtak vagyunk mink! Mi megeszszük magunk elébb a patkányt, — azután a macskát . . .

..... *Természettudományi czikk*. Tudós csillagvizsgálóink ismét egy új nagyszerű *üstökös* közeledtéről értesítenek. Bárcsak idáig jönne! nem azért hogy háborút csináljon! attól Isten mentsen, a háború csunya féreg; hanem ha talán ottan lenne még egy kis *üres föld*, a hova átvándorolhatnánk . . .

..... *Gazdasági*. Y. híres közgazdász fölfedezte, hogy a *keserű lapu* és *lósóska* vastag levelei hordóban letaposva föltre, igen jó és tápláló kenyérpótlékot képeznek. Fogadjá érte az emberiség nevében köszönetünket.

..... *Büntető törvényeségi tárgyalás*. Ma volt a végtárgyalás azon jámbor családjára ellen, ki elébb a feleségét, s azután hét gyermekét *megette*. A bíróság, tekintve az enyhítő körülményeket, mik szerint a vádlott annyira éhes volt, hogy alig látta, mit csinál? őt kéthónapi fogságra ítélte el, hetenkint 14 napi böjttel súlyosítva. A vádlott apellálta az ítéletet, *hosszabb fogságot* de *kevesebb böjtot* kérve magának.

..... Egy új veszedelmes secta támadt, mely már is sok követőre talált nálunk. Ezek a *földevők*. Ez veszedelmes egy fan! Ha ez eltalál harapózni, ha néhány esztendő alatt megeszszük magát a földet, akkor aztán a levegőben maradunk!

..... *Hirdetmények*. *Kiadó szállás!* A város végén egy szép terebélyes *akácza* kiadható nyári szállásul gyermekes családok számára. Akár alatta, akár a tetejében kényelmesen lakhatni.

..... *Hentesbolt!* A kerepesi út végén nyílt új hentesboltban igen szép *füstölt kutyasonkák à la chinoise* kaphatók.

..... *Rabszolgakereskedőknek!* Egy jámbor család-apa két felnőtt fiát szeretné eladni rabszolgául, igen olcsó árért.

..... *Házassági ajánlat.* — *Herczeg X. de Yfalva* ajánlkozik valami tisztességes hölgy mellé férjnek, a kinek épen szüksége van rá, illő ellátás és holtig való tartás mellett.

..... Egy becsületes derék ember, valahol azt olvasván, hogy valakinek a *lelkismeretét* megvásárolták, miután azt hiszi, hogy még neki is van lelkismerete, bátorodik azt alázatosan áruba bocsátani, ha megvénnek: igen jutányosan odadná.

..... *Mindenféle minőségű erények* igen jutányosan vehetők mademoiselle Eufrosine pipereboltjában, soroksári utca, 1000. szám.

..... Egy *egészséges pinczelyuk* egy magányos úr számára butorral ellátva, minden órában kiadható. Bővebb értesítést a szerkesztőség ad.

..... *Szerkesztői mondani valók.* Több vidéki levelezőinkhez. Holmi olyas mindennapi események feljegyzésével ne fárasztják önök magukat; a milyenek: testvérgyilkolás egy túl lencsén való osztás miatt, s több effélék; kezdenek már ezek nagyon megszokottakká válni s untatják a publicumot.

Előfizetési felhívás a Pesti Holdvilágra. Hát ne hagyjon már bennünket a publicum éhen meghalni, vagy mi! Ha ebben a fertályban is rosul út ki a praenumeratio, a szerkesztő rögtön mohamedánussá lesz s akkor a magyarok ellen fog irni.

Ilyen szép világ lesz az örök világkének csak az első száz esztendeje után is! hát még aztán!

L Á R J Á N O S.

(Vége.)

— Mit adsz — mond Lár — ha utba igazítlak s megmondom, ki károsított meg?

— Ne tréfálg János — szól Gyurka.

— Adsz egy veder bort, ha pénzednek nyomába utasítlak?

— Jó szívvel.

— Ne a pénzed pajtás; minthogy elég barátságatlan valál még egy kupa borig megmemberelni, én tréfáltalak meg; — s itt elmondja miként, — s ha áll a fogadás, négy kupa volt a contó, két kupa az új liquidum, és így még tartozol két kupával.

És ezt Gyurka neki örömet megadta, sőt hitelét még jobb lábra tette. Nem sokkal azután Lár egy kis pénzmagra téven szert, Gyurkának az egész veder bor árát megtérítette.

Kapitánya egykor bizonyos expeditióba küldé, utja Sorostély helységén vivé át, éjelre a biróhoz szállásola be magát; a helységben lakott egy bizonyos uriember, ki a fogarasi havasok tolvajai orgazdaságával gyanusított. Lár éjjel, midőn mindenki aludt, egy paraszt felöltöt kanyarított nyaka körül, fején széles kalappal, kivezeti az istalóból saját lovát, s viszi a bizonyos úr házához, bekopogtat az ablakán, mondván:

— Uram, egy jó csikót hoztam.

— Mi az ára? kérdi az orgazda.

— Ötven forint — mond Lár.

Amaz kimegy, s látva a holdvilágnál, hogy a

ló derék, feljül rá nem drága, kifizeti a pénzt s a lovat a ház alatti pinczébe vezeteti.

Reggel rémulve fut a biró Lárhoz, jelentvén, hogy a lovát ellopták.

— Nem az enyémet — mond Lár — hanem a császáret, e nem tréfa dolog . . . no csak nyomozzuk.

Történetesen azon éjjel egy kis permeteg eső vala. Lár könnyen tudta a nyomot vinni, el is vezette azt ép az orgazda udvaráig.

— No ide megyünk — mond a birónak.

A felszólított háziur elébb óvást tett a kutatás ellen, de Lárnak e szavai: „Uram, a lovam az éjjel valaki ide hozta, nézze ez itt katonalópatkónyom“ őt lehangolák; hogy a gyanut eltávolítsa, félvállról mondá: „tessék keresni.“ Szinből elébb összejár kísérvivel istalót, ólat, kertet s visszajöven, fejcsóválva monda: „Nincs biz itt, nem tudom mit gondoljak.“ S midőn a pinczeszelelője előtt jőne, fennhangon kiáltja: „Hanzi!“ mire a ló ismerve gazdája szavát, elnyeríti magát. „Ha, ha!“ mond Lár, s még egyszer kiáltja: „Hanzi!“ a ló ismét nyerit. Ekkor a tisztelt orgazda úr titkon Lár fülébe sugja: „200 forint s a ló is.“ Lár eloszlatta kíséretét, bement a házba, felvette a 200 forintot, lovára ült, s ment egyenesen az orgazdát feljelenteni, kinek nyakába Lár paripája oly actiót nyerített, minek vége rá nézve igen keservesen ütött ki.

De egy szerencsétlen ötletéért, egykor csak-

nem életével lakolt vén huszárunk; ugyanis Dimény kapitánynak és így Lárnak is N.-Szebenbe egy feuerpiquette kellett menni, a városon elmarad kapitányától, leszáll lováról, s kantárját a szent János szobra kinyújtott karjába akasztja e szavakkal: „fogd meg drusza, míg egy iteze borra a csapszékbe rándulok;“ s lovát ott hagyva, eltávozott; de midőn a méléző ló mellett tizenkét dob egyszerre megperdül, ő katonalósága szégyenére ijedtében nagyot szökik, jó messzire rántván maga után a szobor letört karját. A dolog kitudatván, gondatlan s vallássértő tettéért 100 botra ítéltetett, mi rá nézve csaknem halálos ítélet volt vén létére. Bekövetkezett az executio, melyen a generalis is jelen volt, s a harmadik botütésnél a kapitány kérésére Lár multja tekintetéből a generalis pardont adott, s a tisztek legótt szétoszlottak. Lár a helyett, hogy szokás szerint megköszönni menne, mindig ott feküdt s kérte pajtásait, üssenek rá még bár egyet, hogy ne keljen fel hárommal, mint egy rossz személy, ígért egy pár kupa bort annak, a ki megszánja, de senki sem merte megszánni. Órákig ott feküdt, míg nem a kapitánynak föléhez jött, ez jót nevetve rajta, elküldött titokban egy legényt, hogy szánja meg, ki még egyet ütvén rá, a megkönnyült szívé huszárral vidáman költé el a megígért pár kupa bort.

Nem sokkal azután Lár szíve mély bánatára jóltévője s pártfogója Dimény kapitány meghalt, s ő hajdani földesurához főkormányiszéki tanácsos Katona Zsigmondhoz ment szolgálatba Kolozsvárra.

Egy reggel, midőn ura actáival hóna alatt a

guberniumba vala indulandó, kér két garast pálinkára a tanácsostól, ki rossz kedélyben lévén, a két garas helyett leszidá. Mentőkben Lár elmarad s a pálinka-sorban az actákat két garasig beissza, mondván az árusnőnek, ne féljen, mert kiváltják ezt; úgy is lett, mert miután nem győzte a tanácsos várni az actákat, egy gubernialis postát küldött utánok, ki a dolognak nyomába akadván, a két garast lefizette az országos íromnyokért, mely ötlet híre egy kis jó kedvre villanyozta az országos ügyek közt komolykodó urakat.

Katona Zsigmond halála után vejénél gróf Toldalagi Ferencznél tölté el Lár fennmaradt néhány esztendeit, mik ezelőtt körülbelül három évtizeddel merültek az idő végetlen tengerébe.

Kevéssel Lár halála előtt, értesítő barátom vén huszárjával Keresteivel utazván, az egerbegyi fogadónál találkoztak Lárral, könyes szemekkel szoritott kezét a két vén huszár, s e szók között: „élsz-e még pajtás?“ „hát te pajtás?“ rándultak be a fogadóba egy kupa borra, hogy utoljára kibeszéljék magukat egymásnak, s ott egy pár órai beszélgetés csupán ennyiből állott:

— Tudod pajtás Auszterlicz?

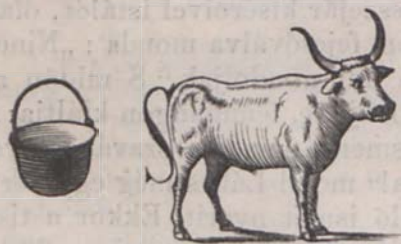
— Ne mond pajtás — mond a másik, és könyezve ittak és hallgattak.

Idő vártatva mond Lár — tudod pajtás Lipsiánál?

— Tudom pajtás — felel Kerestei s hosszan könyeztek, hosszan sirtak és hosszan ittak, végre kezét szoritottak, szótlannul elváltak, s elindultak földi hadjáratuk utolsó marsára.

Kalotaszegi.

R é b u s z.

A 17-ik számbeli rébusz megfejtése.

„Húzentrager.“
(Húz E-n trager.)

Ilyen hitelező sem kell.

Egy jómódu székely gazda abban a hirben állt, hogy a mennyire sok pénze van, annyira tud rá vigyázni, hogy rossz helyre ne tegye.

Egyszer egy korhely atyafia sok hizelkedéssel odáig vitte a dolgot, hogy meg merte támadni azzal a kéréssel, hogy nem adna-e neki kölcsön 100 forintot?

— Hogy ne adnék édes öcsém? Te neked? Szivesen biz én. Nem is kell, hogy hamarabb visszafizesd, mint száz esztendő mulva, né is adj tőle több kamatot egy forintnál egy esztendőre; hanem tudod mit? a kamatot előre lehúzó mind a száz esztendőre.

Félreértés.

— Nem tudja kend, hogy becsületes embernek, mikor éjszaka haza megy, nem szabad úgy kiabálni az utcán?

— Hát hiszen — én még nem megyek haza.

Materialista.

Pista inas (szemközt találkozáva a kifelé jövő pajtással): Min lármáznak az urak odabenn olyan nagyon, te Ferkó?

Ferkó inas. Nem tudom én; de már nagyon vasta-

gon megy, a tisztelendő úr olyat mondott már a nagyságos úrnak, hogy a nagyságos úr *materialista!*

Milyen fogalma van Ferkónak arról, hogy mi az a *materialista*?

Philologicum quid.

Legérthetőbb és világosabb bizonyítása annak, hogy a finn és a magyar nyelv mennyire hasonlít egymáshoz?

Czeczán és Fakó.

(Genre.)

Sok embert megénekeltek
Már a költők egyremásra,
A ki nem volt soha méltó
Csak egy árva sóhajtásra.
Czeczán s Fakó nem ilyenek,
Bár a népből váltanak ki.
Csendes, jámbor érdemöket
Nem vonták kétségbe senki.

Ott laktak egy kis városban
Zajtalanul, igény nélkül,
Mint ibolya, mely szerényen
Kis bokor árnyában kékül.
Czeczán vala *félkegyelmű*,
Fakó pediglen *félhangu* . . .
Van ilyen elég a földön
Minden állapotú s rangú.

Czeczán másképp nagy ember volt
És pedig nem termetére;
Lelke volt az a mi fenyvként
Mesés magasságba ére.
Mint valami sógor bölcsész
Volt ő örökké egyforma,
Ha éhezett, ha jóllakott,
Örömbe? ugy, mint nyomorba?

És a mi most ritkaság már,
Fakó vala boldog ember.
A boldogság nem merész sas:
Fészket inkább lenn, mint fenn ver.
Őt a boldogság galambja
Csak is azért keresé föl:
Hogy jó sorsa megmentette
Nagy hir- és nagy szerencsétől.

Czeczán úgy tön: mezitláb járt
Télbe nyárba, fagyba sárba,
Ünnepeken, mives-napon,
A templomba és vásárba.
De a feje nem hajolt meg,
S félrevágva a kalapja;
Hogy örvendett, ha vagy egy lány
Virágokkal körülrakta.

Más szokása volt Fakónak:
Azt sem tudta, mi a kalap,
Akár csikorgott a hideg,
Akár lángot lehelt a nap.
S illett födetlen fejéhez
Az a görbe termet szörnyen.
. . . Franklinként, így a világon
Által utazhatni könnyen.

Czeczán nem volt sok beszédü:
Nem beszél az, a ki néma.
Talán szerencsétlenség ez,
De mégis jó néha néha . . .
Fakó ellenkezőleg tön,
Mindig fecsegett a szája;
Kiabálta a kalákát
Vagy kérték fel vagy nem rája.

A nagy elmék találkoznak,
Közmondás szól s nem hiába:
Czeczán s Fakó összejöttek
Olykor, olykor a koresmába,
S mit a könyörület adott
Elgaradottak ott szépen.
Majd az utfélen aluttak
Egymás mellett barátképen.

És most Czeczán merre lett-el?
És mit csinál vajjon Fakó?
Hajh, se nagyság, se boldogság,
Egy helyben nem örök lakó . . .
Czeczán elindult utazni:
— S általment a léthatáron.
Fakó pedig speculans lett:
Deszkát árulgat *Földváron*.

Rigó Péter.

Az erővel megtalált férj.

Burkus uram otthon összevezett a feleségével, azt mondta, hogy „jól van, ő már most nem szenved többet, hanem elmegy és előli magát.“

Panna asszony hagyta őt menni, gondolta: majd visszahozza a púpos kenyér.

Burkus uram azonban komolyan vette a dolgot, s egész elszántsággal nyitott be a méregkeverőhöz s adott magának nyolcz unceziára valót abból a méregből, a mit parasztnyelven pálinkának hínak, s azt, hogy a méreg hatását annál tovább érezze, apródonkint meg is iszogatta.

Attul azután egy huszonnégy órára meg is halt, olyan szépen, hogy se látója, se hallója nem volt ennek a világnak, hanem ott aludt másnap alkonyatig a kocsmáros kertjének a garádjá alatt, a földi bodza között; a hova hogy mi úton módon jutott? én nem tudom, ő még kevésbé tudja.

Másnap este, hogy nagyon a nyakába csorgott az eső, de mégis csak felkelt onnan az ágyból, az árok fenekéről s kezdett szétekinteni a világban, azt a megjegyzést tevén legelőször is, hogy de furcsa helyen jön fel most a nap!

A mint kibukkan az utcára, hallja, hogy az utcazegléten dobolnak valamit, egy csoport nép körülállta már a városi hajdút, hát ő is csak odament, megtudandó, hogy mi történhetett valami nevezetes a világban?

A dobos elvégezven a számárbórral való vitáját, e következőkre nyitá száját :

„Tudtára adatik mindenkinek, hogy Burkusné aszszonyom ezennel currentáltatja az ő hitvös urát, a ki tegnap óta elveszett; a ki megtalálja és haza viszi, kap öt forint bangót!“

— No no! micsoda bolond az? — szól közbe Burkus uram; — hát hiszen itt vagyok no : ne doboljon kend ki tovább.

Erre hozzá áll egy markos legény.

— Ejnye, ugyan jó, hogy nem kell kendet messze keresni, üljön fel frissen a hátamra.

— No no. Micsoda bolond ez megint? Elmegyek én a magam lábán is, nem vagyok én részeg. Haza találok én magam is.

— De nem addig van a! Kend elveszett, én megtaláltam, én hazaviszem, én azért kapok öt forintot.

Denique Burkus uramnak nolle velle, minden rugkapalozás daczára, megkellett érni, hogy felsegítsék a becsületes megtaláló hátára, s úgy kisérjék nagy diadallal haza aggódó hitvese tárt karjai közé; s tetejébe még öt forintot is kellett fizetni annak az embernek, a ki megtalálta.

Ilyen gonosz világban élünk mai nap.

Erdélyi borkoresolyák.

Egy tál jó husoskáposzta mellé telepedett az öreg székely, suhancz fiával.

Egy darabig csak elnázta s elnyögte az öreg nagy keservesen, hogy Gyurka a tálból mind csak a húsdarabokat válogatja, s amúgy veri be két pofára, szörnyű apétitussal.

Már tovább csak ki nem állhatta.

— Te rusnya piribék! — förmed rá az öreg — hogy duvadjon ki a két látó szemed! egyed azt a káboasztát és, met az éppeng ojan jó mind a hus!

— Ne hogy osztáng! — felesel amaz nagyot röhentve — deiszen, ha ojan jó vóna, hát a nyáron a kutyák a kerbő*) mind egy befaló falásig megették vóna.

Nem kis vesződésséggel sikerült valamikép az örmes-ternek rendbe állítani a székely ujonczokból álló századot. Vezeti őket a kapitány szállása elé.

Kevés idő mulva jön ki a százados.

— Vigyájj! — komandéroz a strázsamester, előugorva — zárkózz! Jobbra neéjj!

— 'Dögatta rusnya békája, — mordul föl egy nyakasabb a sorból — tés és csak ójan vagy mint én, . . . apádnak parancsogatsz! Azétt és baafelé nézek!

— Jöszte fiam, jöszte! — szólítá meg egy lóháton érkezett idegen ur a bíró háza előtt egy ott ácsorgó suhanczot — tartsd egy kissé a lovamat, mig ide beszólok.

— Uddeg**) félek, hogy vaj megharap, vaj megrug.

— Ne félj, nagyon jámbor ló ez, sem nem rug, sem nem harap.

— Úhüm! ha sem nem rugós sem nem harapós, hát ugy kigyemöd és bátorságva megfoghassa, — felelt az ármányos ficzkó tovább kotródva.

— Hát bátya! ade sok tejet ez a tehen? — kérde a vásárban a fejöstehenét áruló oláhfalvitól egy venni szándékozó.

— Hm! Hát adna biz a szegén jószüvee, — felelt amaz együgyü őszinteséggel — de . . . neki sincs.

Beküldi az oláhfalvi megyeelöljáróság egyik érdeemes tagját, holmi, az ekléziát s ügyeit illető, megbízásokkal Sz.-Udvarhelyre az ott lakó ker. espereshez.

Téli sáros, zivataros idő lévén, a hogy megérkezik az érdeemes expressus, egyenesen beállit a nagypaphoz s eldünnyögvén rövid „dicsértessék“jét, minden további előzmény nélkül, csak letelepedik egy kezeügyében eső töltött székre, s minden legkisebb ájángás (Genirung) nélkül elkezdli oldozni a hosszas gyaloglás folytán félig szétmállott csatakos boeskorát, azon komoly szándékkal, hogy azt ott helyben újra kösse.

Az esperes ur e szokatlan otthoniasságon s fényesre surlott padozatja módnélküli meggyalázásán érzékenyül megbotráncozva, mérgesen riad a legkevésbé salonias vendégre :

*) *Kerből.* Ha a mássalhangzó után álló **t, d** betűkre közvetlen ajak betű következik, azon esetben a székely az említett **t d** betűket, ugy szintén az **l** betűt a szó végén vagy mással hangzó előtt soha sem mondja ki. Például : rembő = rendből, sajbó = sajtból.

**) Uddeg = ugyde, igen de.

— Hát kend miféle ember, hogy az én házamban oldozza, s kötözi kend a sáros bocskorát? he? Hát nem volt a kentek községében vagy egy ügyesebb ember a kit hozzám küldjenek, mi?

— Ott biz instálom ügyesebb és elég vót — felel az érdeemes követ, megzavarhatlan egykedvűséggel, folyvást bocskorával veszdöve, — henem azokat ügyesebb herré*) küdték!

Egy embernek borzasztó módon részeges, házsártos házastársa volt. Hiába verte több izben kékre, szederjesre dicséretes táalentumáért, mert a hogy pálinkához férközhetett, azonnal holt részegre itta magát.

Látva a szegény boldogtalan férj, hogy többszöri ilynemű „barátságos“ megintései csak annyit használnak, mint a holt lóra a patkó, más módhoz folyamodott.

Tudta, hogy felesége nagyon fél a haláltól.

Rövid időn ismét ily felmagasztalt állapotban kerülvén haza, elkezdí férje exhortálni:

— No te ördögöknek eleven pálinkafőzőüstje! ha még egyszer ennyire legyalázod magadat, minthogy eféle ünnepélyes alkalommal ugyis szörnyü mélyen alszol, rád fogom, hogy meghaltál, koporsóba záratlak, s eltemettetlek — elevenen!

Fogott az ijesztés Bori nénémen. Nem ivott szörnyü sokáig, három egész álló . . . napig. Harmadnap mulva ismét: nincs kívül beszélni. Alutt mámorában mint a bunda.

Az elkeseredett férj nyalábra szedi, belényújtja egy hosszú keskeny lisztes szekrénybe, leviteti sötét pinczéjébe, s a fedelet egy kövel rányomatja.

Nagy sok idő mulva fölébred. Fölnyitja nehéz szempilláit. — Körülötte vastag sötétség, halotti csend. Tapogatózik jobbra balra, körülötte fölötte deszka . . . Eszébe ötlík férjének multkori fenyegetése!

Ijedt kétségbeesésében addig kapálódott, hogy valamikép sikerült, vélt koporsója fedelét levernie.

De még nagyobb fokra hág rémülése, a mint koporsójából kimászva, maga körül tágasságot érez.

— No! végem van! ekép tünődék, nem csak hogy

*) Helyre.

el vagyok temetve, de el is kárhoztam. Itt épen a pokolban vagyok.

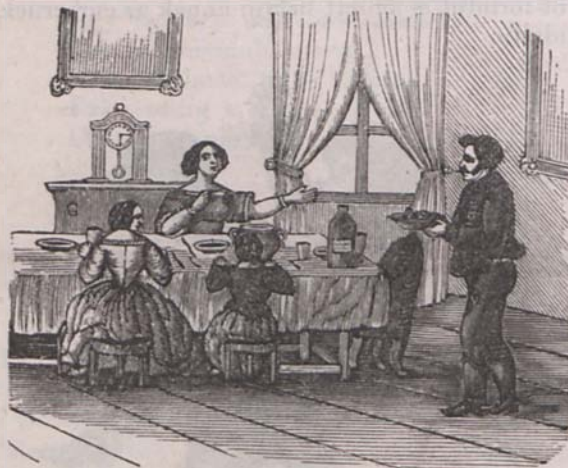
Azonban ijedtségét csakhamar felülmulta a pokoli szomj égető gyötrelme, mi e közben kiszáradt torkát ostromolni kezdé. — Ihajh! — sóhajt elepedve — csak-hogy itt ezen a másvilágon is pálinkát árulnának, s volna valamim, a mit egy fertályocskáért zálogba tehetnék! — E feletti töprengése közben folyvást tapogatódzva, egyszer csak ráakad a koromsötétben egykötés kitilólt kenderre, mit az előtt néhány nappal ő maga tett volt oda. Nosza felnyalabolja nagy mohó örömmel, s elkezd egész tehetségéből kiabálni: „Másvilágiak! hé! halljátok-e? másvilágiak! Nem adtok-e szöszért kenderért pálinkát?“

Férje, ki a sötétben az ajtó közelében várta a dolog kifejlődését, ezt hallva, tökéletesen leköszönt minden terítési tervekről, s:

Máig is iszik Borka,

Ha ki nem gyult a torka. *Bojtor János.*

Becsület.

— Kinek terítettél ide az úr helyére János? — kérdi a kasznárné.

— Hát csak annyi becsülete van az én uramnak, hogy ne is terítsek számára, ha nincs itthon?

Szerkesztői sub rosa.

Évharmados tisztelt előfizetőinket figyelmeztetjük, hogy e jelen számmal a január—aprili évharmad be van fejezve, a jövő majus—augusztusi évharmad előfizetési díja 2 ft. pp. vagy 2 ft. 10 kr. új pénzben

— Érsemlyén F. D. úr, a küldeményt köszönjük, használni fogjuk. M. F. úr cigány hasonlat és a többi ismeretek már. — Hetfőn kedden, bejut a sorba. — Az „Eredetiségek Erdélyből“ jök. — Halálig tartó szerelem és más egyéb nem adható. — A helyzet a congressus előtt, persze hogy nem adható. Kappadalet h Tornában; a küldötteket köszönettel vettük. T. . . e. Gyere hát, ha akarsz valamit kapni. — A politikáról irt vers kiráspolyozva ragyogni fog. Bodonyba. Multságos eset biz az. — *Bodroghy István úrnak Pankotára.* Fogadja kegyed szives részvéteért baráti köszönetünket s üdvözölje nevünkben a derék pankotaiakat, kiknek jelszavát bár minden város bejárása előtt gyémánt betük-

kel raknak ki aranytáblára: „mi nem elégszünk meg azzal, hogy egyiktől másiktól kölcsön kérjük a lapot, hanem mindegyikünk birni akarja.“ Ennél szebbet Shakespeare sem mondott soha. — Kalotaszeginek. Jókör már! mikor elküldtük az Aranyos vizét Enyed alá. Ön lássa, miesoda repositionalis per lesz belőle? — Eperjesre B. K. J. úr. Czimplapot csak az év végeztével adunk, egy évharmadból vékony kötet lenne. — Abrudbányára. A küldött adomák nagy része használható, üdvözöljük az ismerősöket. T. M. úr D. Vecse. Dejszen az a tréfa nem áll: hogy nincs tiz krajezáros rőzsaszinü bankó; mert egy ezüst hatos épen tiz krajezárt jelent, minthogy pedig *fehér rőssa* is van a világon, az ezüst hatos pedig épen *fehér*; tehát ön egy *fehér-rőssa-szinü-hat-krajezáros-tizesel* van restantiában. Tállyára, a küldött rébuszokat alig használhatjuk.

— Bécsbe V. B. nem emlékezünk a kérdéses képletekre.

Felölös szerkesztő s kiadó-tulajdonos: **Jókai Mór.**

Lakása: Magyar-utca 21. szám.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten

(Egyetem-utca 4. sz.)